

[Erik Eriksen.]

vel rimeligt, at jeg knytter nogle bemærkninger til dens enkelte afsnit.

Jeg vil begynde med at sige, at det er ikke på udenrigspolitikens område, der går skel mellem regeringens og mit partis opfattelse. Vi er enige om, at hovedhjørnestenene i vor udenrigspolitik er De Forenede Nationer, NATO-samarbejdet, Nordisk Råd og ønsket om de bedst mulige vilkår for vore sydslesvigske landsmænd.

Jeg hører til dem, der tror, at Cubakrisen i oktober sidste år vil vise sig at være noget af et vendepunkt i forholdet mellem øst og vest. Allerede aftalen om forbud mod forsøg med kernevåben er et bevis på, at der såvel i Sovjetunionen som i USA og Storbritannien findes vilje til overenskomst om konkrete stridspunkter i den kolde krig. Ingen kan naturligvis vide, om en sådan vilje fortsat vil være til stede, men man har dog lov at håbe, og håbet synes trods alt i øjeblikket ganske godt begrundet.

En sådan udvikling vil ikke kunne undgå at påvirke det storpolitiske klima, men samtidig ser det ud til, at der er ved at ske afgørende frontforandringer i den kolde krig. Spændingen mellem Sovjetunionen og Kina skaber helt nye problemer, som ingen vist i dag tør påstå helt at kunne overskue. Ligesom den frie verden må leve sammen med Sovjetunionen, må vi imidlertid også leve sammen med Kina. De små nationer spiller ikke nogen større rolle i dette spil, men de har dog en stadig forpligtelse til at udnytte enhver mulighed for afspænding. Ikke mindst for Danmark gælder det, at vi ikke må forsømme nogen lejlighed til at påpege, at det internationale kapløb om rustning og rummets erobring mindsker mulighederne for en omfattende økonomisk støtte til de nye stater i Asien, Afrika og Latinamerika.

Ligesom der er vanskeligheder inden for den kommunistiske lejr, kniber det med fodslaget i den frie verden. Her er det ikke mindst Frankrigs ønsker, der skaber problemer, men de udenrigspolitiske samarbejds-muligheder påvirkes i høj grad af det svigtende økonomiske samarbejde. Det er vist ikke nogen overdrivelse, at hvis ikke den frie verdens lande finder hinanden på det økonomiske område, vil også det øvrige samarbejde efterhånden gå op i sømmene.

Det gælder i ganske særlig grad for Danmark, at bristen på det økonomiske samarbejde i Vesteuropa er det endog meget mørke punkt i situationen. For os er baggrunden den, at vor økonomi ganske enkelt ikke kan holde til den forskelsbehandling, der bliver landene uden for fællesmarkedet til del.

Vi mærker mest til denne forskelsbehandling på landbrugsområdet. Det er heldigvis, havde jeg nær sagt, endnu kun lykkedes fællesmarkedslandene at nå til enighed om ordninger for fjerkræ og æg. Men for disse varer kan vi allerede nu konstatere et fald i eksporten til fællesmarkedet på næsten en tredjedel. De næste varer på fællesmarkedets dagsorden er kød og mejeriprodukter, og de har endnu større betydning for dansk økonomi. Derfor kan vi, som det ærede medlem hr. K. B. Andersen ganske rigtigt var inde på, fra venstre ikke nøjes med blot at lade stå til, og selv om udenrigsministeren i sidste uge fik en venlig modtagelse i Bruxelles, var der jo ikke mange problemer, der blev løst under besøget.

Jeg forstår, at regeringen er enig med venstre i alvoren i forskelsbehandlingen af dansk eksport. Jeg tror også, at regeringen er enig i, at Storbritannien og flere andre lande inden for en overskuelig fremtid vil melde sig som deltagere i et økonomisk samarbejde med de nuværende fællesmarkedslande som den dynamiske kerne. Men her hører enigheden vel også op. Regeringen lader det lamme sin handlekraft, at Storbritannien indtil videre må stå uden for fællesmarkedet. Vore interesser er imidlertid kun parallelle med englændernes et stykke vej. Alligevel har regeringen for os at se opgivet enhver selvstændig stillingtagen. Jeg skal derfor igen ved denne lejlighed opfordre regeringen til omhyggeligt at overveje mulighederne af et selvstændigt dansk initiativ over for fællesmarkedet.

Der kunne være mange andre ting at sige om den udenrigspolitiske situation, men den side, der vender indad, har unægtelig også en betydelig interesse i dag, så jeg skal indskrænke mig til at sige dette om den uadvendte situation.

Jeg deler statsministerens glæde over, at vor økonomi i øjeblikket synes at være så nogenlunde i ligevægt. Så vidt jeg forstod